

..โอวาทธรรมหลวงปู่เปลี่ยน ปัญญาปทีโป เข้าวันพฤหัสบดีที่ 3 มกราคม 2556..

..ขอเจริญพรคณะศรัทธาท่านสาธุชนทั้งหลายตั้งใจใฝ่ฝันหาถึงความสุข ความสุขที่ได้เกิดขึ้นก็คือการทำความดี เมื่อเราทำดีแล้วทำให้มีความสุขทั้งตนเองและบุคคลอื่น เหมือนศรัทธาญาติโยมได้ถวายสิ่งของต่างๆก็ดี ก็มีความปลื้มใจว่าตนเองได้ทำความดี ก็เรียกว่าได้ทำบุญทำทานการกุศล การรักษาศีลนั้นก็ป็นขั้นหนึ่ง การภาวนาก็เป็นขั้นหนึ่ง เรียกว่าทานมัยศีลมัยภาวนามัย ในพระพุทธศาสนาท่านสอนไว้ว่าอย่างนั้น เราได้พากันมาเกิดเป็นมนุษย์นับว่าโชคดี โชคดีไม่ว่าจะเกิดมาเป็นหญิงเป็นชาย มีรูปร่างที่สมบูรณ์ เรียกว่ามาด้วยกรรมดี มาด้วยคุณงามความดี ที่ตนเองได้สร้างสมอบรมเอาไว้ตั้งแต่ชาติอดีตที่แล้วมานั่นเอง บุคคลได้สร้างคุณงามความดีไว้ก็ย่อมมีความสุขมีความอบอุ่นใจ แม้ในชาตินี้ก็ดี ก็เรียกว่าเมื่อได้บริจาคทานการกุศลไปแล้ว เมื่อได้นึกถึงคุณงามความดีก็ปลื้มปิติยินดี เมื่อจิตใจมีความกังวลจิตใจมีเศร้าหมอง จิตใจไม่ดีก็ควรนึกถึงคุณงามความดีที่ได้สร้างเอาไว้ ส่วนความชั่วทั้งหลายนั้นก็ให้ปล่อยให้ละไป ไม่ต้องไปยึดมั่นถือมั่น ไปถืออยู่ไม่ได้ เพราะเป็นของที่ไม่ดี ก็เหมือนกับบางคนทำไม่ดี แต่ก่อนเมื่อยังเล็กยังน้อยก็ได้ทำความชั่วอยู่บ้าง พอใหญ่ขึ้นมาแล้วก็รู้จักหนทางปฏิบัติ ก็เลยสร้างสมอบรมเอาแต่คุณงามความดี เพื่อจะให้ใจมีความสุขในชีวิตของเรา เพราะฉะนั้นคนเราถ้าจะให้มีความสุขฉลาดแล้วก็สามารถที่จะทำได้ ถ้าบุคคลยังไม่ฉลาดก็อาศัยคนอื่นตักเตือนแนะนำสั่งสอนชี้แจงแสดงแนะแนวหนทางให้ประพฤติปฏิบัติ ก็ทำให้เขานั้นเป็นคนได้คุณงามความดีเพิ่มเติม เรียกว่าบุญสำเร็จได้ด้วยกรชนชววย บุญสำเร็จได้ด้วยกรอนุโมทนา ถ้าเราเห็นคนอื่นทำบุญทำทานการกุศลแล้ว ก็ให้เราสาธุด้วย ขออนุโมทนาบุญกุศลคุณงามความดี ตามความมุ่งมาดปรารถนาของเธอ อันนี้เรียกว่าสาธุ

..เหตุฉะนั้นพวกเราทั้งหลาย เห็นคนอื่นทำก็พยายามอนุโมทนาหากตนเองไม่ได้ทำ บุญก็สำเร็จได้ด้วยกรอนุโมทนา ปลื้มใจสุขใจด้วยกับบุคคลที่ได้สร้างคุณงามความดี ขออนุโมทนาด้วย อันนี้เป็นคุณงามความดีที่เราจะสร้างขึ้นได้ด้วยตนเอง เพิ่มพูนบุญบารมีของตนเองตั้งแต่ชาติที่แล้วมา มาเกิดในชาตินี้ก็อาศัยบุญเดิม ก็มาได้ด้วยรูปร่างกายของเราที่มาด้วยบุญกุศล ให้ทำคุณงามความดีต่อไป ไม่มีอะไรอื่นนอกจากร่างกายของเรานี้ที่จะเป็นบ่อเกิดสร้างคุณงามความดีได้ เราไม่เอาไปสร้างบาปความชั่วทั้งหลายที่เกิดทุกข์ เราก็ไม่อยากทุกข์ ไม่มีใครที่ไม่อยากทุกข์สักคนที่ได้เกิดขึ้นมาในโลกนี้ ก็อยากมีความสุขด้วยกันทั้งนั้น เมื่อเราคิดอย่างนั้นแล้วเราก็ต้องพยายามที่จะชวนชววยมีความพากความเพียรพยายาม เหมือนกับญาติโยมทั้งหลาย บางบุคคลก็มาจากอีสานบางบุคคลก็มาจากกรุงเทพ บางคนก็มาจากเชียงใหม่หรือจังหวัดที่ใกล้เคียงก็ดี หลายจังหวัดที่เรามาร่วมกัน ทำไมเรามาได้ ก็เพราะเรามีศรัทธา มีความเชื่อมั่นตามหลักพระพุทธศาสนาว่าการทำดีจะทำให้มีความสุขเกิดขึ้น เมื่อเรามีความมั่นใจอย่างนั้นแล้วเราก็มีความพากความเพียรเดินทางมาจนถึงสถานที่นี้ได้ เรียกว่าเรามีชัยชนะละความตระหนี่ความขี้เกียจขี้คร้านอะไรต่างๆ เพื่อจะได้สร้างสมอบรมคุณงามความดี ให้เกิดให้มีขึ้นกับตน อันนี้ก็คือเรียกว่ามีความเพียรเต็มเปี่ยมอยู่จิตใจแล้ว มีบุญอยู่เต็มเปี่ยมอยู่ในใจแล้ว อยู่ที่ใจมาก่อน มีศรัทธาเกิดขึ้นในใจแล้วก็เลยเรียกว่าทำบุญจากใจ เรียกว่าทานมัย ศีลมัย ภาวนามัย เราก็ได้พิจารณาดูแล้วว่า เอ..การทำความดีนี้ทำให้มีความสุขนะ เราก็ควรทำบ่อยๆตามการทำมา

หาได้ของตน ทำบุญทำกุศลนี้ไม่ต้องทำมาก ให้ทำทีละน้อยๆมันก็จะมากขึ้นเหมือนคนสะสมเงินในธนาคารนี้แหละ สะสมไปที่
ละน้อยก็จะได้เงินมากขึ้นเป็นร้อยเป็นพันเป็นหมื่นเป็นแสนเป็นล้านได้ เหตุฉะนั้นการทำบุญก็เหมือนกัน ถ้าเราได้ทำบุญเอาไว้
ทีละน้อยๆ วันนั้นวันนั้นบ้างตามกำลังความสามารถของคนที่ทำได้ ก็จะทำให้ตนเองนี้มีความสุขมีบุญมากขึ้น บุญคือ
ความสุข เหตุฉะนั้นเรามีความสุขอย่างนี้แหละ เวลาเราพรออยู่ที่ไหนอาวาสใดไม่ว่าทำบุญอยู่ที่ไหนแห่งหนตำบลใด บ้านใดเมือง
ใดประเทศไหนก็แล้วแต่ เราได้ทำคุณงามความดีจำแนกแจกทานก็ดี ถ้าไม่ได้ทาน ก็ได้จากปากของเราที่ได้ชักชวนคนอื่นมา
ทำความดี ก็เรียกว่าทำทานอยาก让别人ได้ทำคุณงามความดีด้วย ภาวนามยนั้นให้รู้จักเหตุจากผล รู้ว่าอะไรถูกอะไรผิด เมื่อ
หากเราปฏิบัติแล้วจิตใจของเราสงบดี ก็ให้พิจารณาว่า เอ..อะไรมันถูกมันผิดนั้น ทำอะไรมันทำให้เกิดทุกข์ไม่ใช่ออย่างนี้ เราก็จะ
ได้ละปล่อยทิ้งไป พุดจาปราศรัยก็เหมือนกัน ถ้าพูดแล้วมันทำให้เกิดทุกข์ต่อตนและคนอื่นทำให้เดือดร้อนวุ่นวาย ทำให้แตก
สามัคคีกันเข้าหากันไม่ได้ วาจาชนิดนั้นก็สมควรพุดจาปราศรัย วันนี้เราคิดในใจของเรา คิดอยาก让别人มีความสุขด้วย ตัว
เราเองก็มีความสุข คิดแล้ว让别人มีความสุขด้วยก็คือเมตตาตัวเอง จึงส่งคุณงามความดีให้เขา ให้เขาได้รับทราบถึงคุณ
งามความดีที่เราส่งให้ เรียกว่าส่งความเมตตาให้คนอื่นคนนั้นก็ดี เมื่อจิตใจของเขาได้รับบุญจากเราเขาก็คิดถึงเรา เอ..ทำไม
คิดถึงคนนั้น แท้ที่จริงตอนนั้นละเขาได้รับส่วนบุญจากเราที่แผ่เมตตาให้อยู่ในใจ

..เหตุฉะนั้นการแผ่ส่วนบุญส่วนกุศลที่ตนเองได้กระทำก็เหมือนกัน บางคนนั้นก็กลัวว่าบุญของเราจะหมดไป ไปที่ไหนก็แผ่
เมตตาไปเรื่อยๆบุญของเราจะไม่หมดไปรี..ว่าอย่างนั้น บางคนก็สงสัย.. ไม่ต้องสงสัยเลย เรามาคิดดูแล้วเราทำบุญก็เหมือนว่า
เราจุดเทียนวันมาฆะวันวิสาขะวันอาสาฬหะนี้แหละ มีคนจุดเทียนขึ้นเล่มเดียวเท่านั้น แล้วคนทั้งหลายก็พากันมาจุดเทียนต่อ
หลายเล่ม เป็นร้อยเป็นพันเป็นหมื่นเล่มอย่างนี้ แสงสว่างมันมากขึ้นไหม แสงสว่างมันก็ยิ่งสว่างไสวมากขึ้น เหมือนจิตใจของ
คนเราที่เศร้าหมองขุ่นมัวมีความสุขทุกข์วุ่นวายนั่นเอง เมื่อเราระลึกถึงบุญเมื่อไหร่ใจก็ใสสะอาดขึ้นมา สว่างไสวปลื้มปิติยินดีใน
คุณงามความดีที่ตนเองได้สร้างเอาไว้วันนั้นเอง เรียกว่าเราให้เท่าไรก็ยิ่งมีเมตตามากขึ้นเท่านั้น เป็นคนมีเมตตามาก เมตตาธรรม
คำจุนโลก โลกจะอยู่ได้ด้วยความผาสุกก็อาศัยเรื่องเมตตาตัวเอง ไม่ว่าบ้านในเมืองใดประเทศไหนถ้าเรามีเมตตาต่อซึ่งกันและ
กันแล้ว ไปมาหาสู่ซึ่งกันและกันก็จะสบายๆ มองหน้ามองตาก็ยิ้มแย้มแจ่มใสชุ่มชื่นเบิกบานก็ปลื้มใจแล้ว เวลาคุยกันก็คุยกันรู้
เรื่อง เหตุฉะนั้นแหละจึงเป็นคุณงามความดีที่เราได้กระทำเอาไว้ด้วยความเมตตาของตนเอง เหตุฉะนั้นก็อย่าไปสงสัยเลยว่า
เมื่อแจกส่วนบุญให้คนอื่นคนนั้นแล้วมันจะหมดไป ก็เหมือนดังที่ได้อธิบายมาแล้วเรื่องการจุดเทียนนั่นเอง แสงสว่างก็จะมากขึ้น
ถ้าเราไปจุดในที่มืดก็จะขจัดความมืดออกไป ความมืดก็คือกิเลสนั่นเอง ความตระหนี่นั่นเอง ไม่จำแนกแจกทานหวงแหนทรัพย์
สมบัติเอาไว้ เวลาล่วงลับดับไปแล้วทรัพย์สมบัติก็เอาไปด้วยไม่ได้ แต่การทำคุณงามความดี บุญกุศลที่เราได้ทำนั้นมันติดตาม
เราไปทุกภพทุกชาติ ติดอยู่ที่ในใจของเรา เรียกว่าบุญอยู่ที่ใจ คือความสุขนั่นเอง..

..เหตุฉะนั้นก็ขออำนาจอวยพรให้ทุกท่านที่ได้ตั้งใจมาทำบุญทำทานการกุศล ขอให้ทุกคนตั้งใจที่เมตตา ตั้งจิตอะไร
อธิษฐานอะไรไว้ก็ดี ก็ขอให้อำนาจบุญกุศลจงดลบันดาลให้ทุกท่านได้ประสบพบเห็นแต่สิ่งที่ดีงามเพียงปรารถนาโดยทั่วกัน ก็
ขอให้แผ่เมตตาเวลาได้รับพรจากพระเจ้าพระสงฆ์ด้วยกันทุกท่าน..ขอเจริญพร..

